

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Egyek legyünk!

Duba Sándor városi erdővéd kartársunk minapi fölszólalásában arról panaszkodott egyebek közt, hogy úgy a kincstári, valamint egyes kiválóbb erdőknél alkalmazott altisztek a más, esetleg kisebb jelentőségű uradalmak erdeinél alkalmazott altiszteket nem csak hogy semmibe sem veszik, hanem azokat egyenesen lenézik s megvetik, erre nézve saját tapasztalásból is példát említve, mely szerint egy kincstári faraktárőr csak amugy félvállról vetette oda: „te csak városi erdővéd vagy!”

Az illető urat, ki ezeket a szavakat mondta — sajnos — jól ismerjük, mert ha nyilvántartási könyveinkbe tekintünk, nevét mintegy

három forintnyi hátralékkal találjuk megterhelve s ezt látva, csöppet sem csodálkozunk azon, hogy azzal a kifejezéssel élt, mert az illető ezek szerint vagy szellemileg nagyon korlátolt, vagy pedig rossz indulatu ember s csak az vigasztal, hogy a kettő közül bármelyik legyen az igazi, szavainak súlyt egyáltalán nem lehet tulajdonítani s ő bizonyára véleményével egymagára hagyva, elszigetelten áll, nézeteit pedig kartársai között egy sem, vagy pedig csak a tulajdonságokban hozzá hasonlatos osztja.

Hasonló példákkal találkozunk elvétve a hadseregnél is, a hol a közös hadseregbeli katona kicsinylőleg mondja a honvédnek, hogy „te csak honvéd vagy!” nem gondolván meg, hogy a „honvéd” elnevezés a legnagyobb meg-

TÁRCZA.

A gyilkos vadászó bűnhődése.

(A „Bp. H.” után.)

A pót-haraszti erdőben tavaly télen egy vadászó agyonlőtte az alsó-rakonyi földesur huszonöt esztendő fiaát, ifjabb Kégl Györgyöt. A bolgogtalan fiatal embert a kocsisa figyelmeztette, hogy alig ha nem vadászó jár az erdőben, mert az imént lövést hallott. Kégl rögtön nyergeltetett s kilovagolt a határba. Nem messze a pót-haraszti erdőtől ráakadt a vadászóra, a mint a szűre alá rejtett fegyverével az erdő felé menekült. Kégl megállította s magával akarta vinni a majorba. A vadászó vonakodott vele menni s hirtelen fölhozta puskájának a ravaszát. Ezt látva Kégl, sarkantyuba kapta a lovát, de a következő pillanatban már erdőrdült a fegyver s a fiatal ember halálosan sebesülve bukott le a lóról. Vértől elborítva feküdt a földön, a míg két munkás ember rá nem akadt, a kik

aztán a sebesültet bevitték a kastélyba. Kégl György másnap meghalt. Halála előtt pontos személyleírást adott a gyilkosról s ennek alapján a csendőrség még az nap letartóztatta Juhász József ócsai napszámost, a ki beismerte, hogy ő gyilkolta meg a boldogtalan embert.

Ezt az esetet tárgyalta m. hó 27.-én a pestvidéki törvényszék Rónay Kámil bíró elnöklésével. A vádhatóságot Egressy Nagy László kir. ügyész képviselte, védő Weisz Ödön dr. volt.

A bíróság először Kégl Istvánt, az áldozat édes apját hallgatta ki.

Deczember hetedikén, ugymond Kégl, a kocsis figyelmeztette fiaát, hogy lövést hallott, alighanem vadászó jár az erdőben. Erre a fiam nyergeltetett és kilovagolt a határra abban az irányban a honnét a lövés hallatszott. Valószínűleg elment a pót-haraszti erdőbe s ott érte a szerencsétlenség. Időközben vendégeim jöttek. Bementem velük a szobába, de alig ültünk ott néhány percig, nyílik az ajtó s a kocsis bevezeti

tiszteltetés arra nézve, ki azt viseli. Akad-e köztünk egy is, ki nem lenne „honvéd”? Ki nem védené a hon, a haza érdekeit, akár közgazdasági, akár ipari, vagy pedig irodalmi téren, sőt ha a szükség úgy hozza magával, vérenek ontásával, életének föláldozásával is?

Ki lesz olyan balga, hogy különbséget tegyen a kincstári, főhercegi, hercegi, érseki, püspöki, városi, községi vagy birtokossági erdők közt? Bizonyára valamennyi egyaránt van hivatva Isten adta áldásdús terményeivel a közös haza jólétét előmozdítani s egynek a fája csak olyan jó és hasznos mint a másiké s bármelyiknek pusztulása egyenlő sebet üt a haza testén. Ilyen körülmények mellett azok közt sem tehetünk megkülönböztetést, kik ezt a közös kincset ápolják és védik, ha különben hivatásuknak buzgósággal és a megfelelő szakismerettel megfelelnek.

Melyik erdészeti altiszt tehet arról, hogy neki szerényebb állás jutott a sorstól osztályrészül, mint szerencsésebb szaktársának? és ki tudja, hogy annak helyét nem töltené-e ő be sokkal jobban s bár czime talán nem olyan hangzatos, mint a másiké, vajjon szakértelme gyakran nem-e sokkal nagyobb?

Valahány erdészeti altiszt van hazánkban, valamennyi sorsának mostohasága fölött panaszkodik s szeretne azon javítani s így mégis van egy

közös cél, melynek elérésére vállvetve, szoros összetartással kellene küzdeni az egésznek, mert ismeretes dolog, hogy a szétforgácsolt erő minden egyéb, csak nem erő. Az érdekeknek s azok viselőinek soha sem szabad egymástól eltávolodni, hanem inkább szorosan egymáshoz simulni, mert csak így lehet az igazi ellenállhatlan erőt kifejteni, az igyekezetnek a szükséges számbavehetőséget és súlyt megadni.

Azon panaszkodnak az erdészeti altisztek, hogy a nép részéről nem részesülnek abban a megtiszteltetésben, mely őket állásuknál fogva megilletné s melyre terhes hivatásuk teljesítése közben annyira szükségük lenne, de hát csodálkozhatunk e fölött, midőn mi magunk nem tiszteljük, nem becsüljük egymást? Mi jogon követelhetjük másoktól, hogy tegyék azt, a mit mi magunk nem teszünk?

„Becsüld meg magadat s más is meg fog becsülni”, mondja a közmondás és a közmondásnak mint mindenben, úgy ebben is igazsága van.

Nem a működési tér az, mely az embernek meghozza a megtiszteltetést és a megbecsülést, hanem igenis ama igyekezet és buzgóság, melyet hivatásunk teljesítésében kifejteni igyekezzünk. Igyekezzünk működési körünkben helyünket jól betölteni, a közjón buzgóan munkálkodni s ekkor az elismerés, a tisztelet nem maradhat el s a

fiamat, a ki nagyon kimerültnek látszott. Még azt hittem, hogy valami tréfát csinál. Mi bajod? kérdeztem tőle.

— Meg vagyok löve, felelte, alig fogom a reggelt megérni.

Csak ekkor láttam, hogy a fiam halálsápadt. Lefektettem az ágyba s nyomban orvost hívtam. Később értesítettem az esetről a csendőrséget, elmondván azt is, hogy kire van gyanum.

Az elnök: Kérdezte a fiától, hogy hogyan történt az eset?

— Őszintén megvallom, annyira le voltam sujtva, hogy nem mertem a szeme elé kerülni, nehogy az én csüggedésemből észrevegye, hogy nincs a számára mentesség. Hanem elmondta az esetet tüzetesen a vendégeimnek, a kik levetköztették.

— Tehát Kégl ur az esetről nem beszélt vele?

— Az esetről nem. Másnap délből, a mikor erősebbnek éreztem magamat, beszéltem ugyan vele, de csak azért, hogy reménységet keltsek benne. — Meglásd

fiam, mondtam neki, ki fogsz te abból mászni, mint a macska a lövésből.

— Formál valami kártérítést a vádlott ellen?

— Volna kártérítési igényem, de ilyen embertől nem követelhetek semmit.

Most a vádlottat hallgatták ki.

Juhász József huszonkét esztendő, csupaszkepű suhancz. Ócsán született s utóbb a Pusztá-Vasadon lakott. Három napra volt elítélve, mert a Kégl György birtokán gombát szedett.

Az elnök: Figyelmeztetem, hogy igaz vallomást tegyen; ez többet fog magának használni minden hazudozásnál. Beszélje el, hogy történt a dolog.

— Kérem szépen, én kimentem a pót-haraszti erdőbe nyulat löni. De nem lőttem. A mint őgyelegtem, kiértem egy tisztásra. Ott láttam, hogy közeledik egy lovasember. Én futottam az erdő felé. A lovas megállított és azt mondta, hogy menjek előtte be a majorba. Én nem akartam menni, mert nem az ő határában

mint az fog növekedni, úgy fog lassacskán jólétünk is gyarapodni.

Becsüljük meg egymást, védjük meg egymás érdekeit, mert hiszen akkor, midőn a bajtársunk érdekeit védjük, midőn jólétének megteremtésén fáradozunk, ugyanazt tesszük a sajátunkéval is.

Az egymásközt való torzsalkodás, a visszavonás soha sem szült jót, a jólét csirája a szoros összetartásban, az egyetértésben rejlik s ha ezeket a nemes tulajdonságokat magunkévá tesszük, nincs erő, mely küzdelmünknek ellentállani képes lenne.

Legyünk egyek!

A süket fajt és életmódja.

A süket fajt a tyukfélék családjához tartozó vadjaink legnagyobbika; nagyságra nézve körülbelül egyenlő a mi házi tyukjainkkal s normális viszonyok mellett megmarad a nagyságnak ebben az arányában, kedvezőtlen viszonyok közt azonban, mint például a magas északon, vagy pedig midőn a fésszek földulása után második költés történik, az ebből származó növedék a fejlődési időtartamának rövidege miatt a növény erősen hátramarad. Legkisebbek az északszibériai és kamcsatkai fajtók, melyek nem csak nagyságban, hanem részben alakjukra nézve is elütnek a nálunk honos fajtól.

A fajtók egész Közép-Európában el vannak terjedve, észak felé keleti Szibériáig és Kamcsatkáig ho-

nosak s találhatók a dél-európai államok északibb részein, így Olasz- és Görögországban, a pirénei hegységben, sőt még Anatóliában is.

Tartózkodási helyére nézve a fajt igazi erdei tyuk; olyan helyekről, hol megfelelő táplálékot talál, nem szívesen távozik, éppen úgy, mint házi tyukjaink is. Az elhagyott, aljfa nélkül való teljes zárlatu ős erdőt, melyben nincs sűrűség, nem kedveli; életszükségletének inkább megfelel a szállaló üzemű vagy hézag sűrűség, aljtával vagy cserjékkel benőtt őserdő, melyből természetesen a fenyőnek hiányoznia nem szabad, mert a mint látni fogjuk, a fenyő zsenge hajtásai egyik fő táplálékát képezik. Legjobban kedveli a déli melegebb oldalokat kis patakokkal, melyekben kavics vagy apró kőtörmelék található, kivált ha ilyen helyen a fenyő is tenyész s az aljfák vagy cserjék elegendő védelmet nyújtanak neki.

A fajtók tápláléka tülevelek, rügyek, zsenge hajtások, levelek, eprek, csigák, különféle férgek és rovarokból áll; a kotlós legszívesebben keresi föl csírkéivel a hangyabolyokat s így ennek a húsa sokkalta ízletesebb a kakasénál, mert ez huzamos időn át csupán a fenyők rügyeivel és tüleveleivel táplálkozván, húsát a gyantaolaj annyira átjárja, hogy az csak hosszas, mesterséges páczolás után válik élvezhetővé.

A fajt család tenyésztési helyéről csak abban az esetben huzódik más tájra, ha az erdőt letarolják vagy zivatar teszi tönkre, avagy ha a nembeli arány lesz kedvezőtlennek s akár a kakasok, akár a tyukok a másik nem rovására túlságosan elszaporodnak. A fajtók különben inkább csoportosan élnek s ritkán találhatni teljesen elhagyott egyedeket.

Tartózkodási helyét legbiztosabban ürüléke és elhullatott tollazata árulja el; az ürülék különben a

vadászta. De ő kényszeríteni akart s a mint derékon fogtam a puskát s elfordultam, egyszerre csak elsült.

— Már megint cifrázza a dolgot? Ki fogja magának ezt a mesét elhinni?

— Kérem, úgy történt, a mint mondtam.

— Hát miért kapta föl a puskát?

— Azért, hogy elforduljon tőlem.

— Föl volt huzva a puska?

— Föl volt.

— Mikor huzta föl?

— Mikor járkálni kezdtem az erdőben.

— Ha maga elfordult, hogyan lőhetette meg Kégl urat?

— Először ő fordult el, aztán én is megfordultam. Ekkor sült el a fegyver. De szándékosan nem lőttem meg.

— Majd én rá fogom bizonyítani, hogy szándékosan lőtte agyon. A vizsgáló bírónál is bevallotta, igaz, hogy hazudozás után, hogy szándékosan sötötte el a puskát.

— Ott azért vallottam úgy, mert az őrök biztatott reá.

— Megmondta Kégl ur is, mielőtt meghalt, hogy maga szándékosan sötötte rá a fegyvert. Hát most mondja meg, hogy mit csinált Kégl ur, mikor maga rálőtt.

— Azt én nem tudom, mert én mentem rögtön tovább.

— Azt sem tudta talán, hogy Kégl ur meg van sebesülve?

— Nem tudtam.

— Ha nem tudta, miért mondta a mostoha apjának, mikor hazaért, hogy nagy baj van ám! — Mért szökött meg hazulról?

— Hogy a csendőrök el ne vegyék a puskát.

— Azt úgy is elvihatik. Lásza, mind abból, a mit itt elmondtam, kétségtelen, hogy maga szándékosan sötötte rá Kégl Györgyre a puskáját. Azért még egyszer fölszólítom, hogy tegyen tördelmes vallomást.

— Én nem szándékosan lőttem.

Az elnök egy két csövű, rozsdás puskát mutat

táplálék minémiségéhez képest nagyon különböző. Mint a többi tyúkfélék, úgy a fajd is az emésztés elősegítésére apróbb kavicsokat, kötőrmelékét nyeldes s miután illet leginkább a patakok nyujtanak neki, ezek környékén szeret leginkább tartózkodni.

A kakas ürüléke kivált párzás idején a jérczejétől nagyon elütő; néha fekete szurok színű s tojás nagyságu.

A kakasok a költést követő tavasszal már kifejlettek és sajátságos vörös színű tarójukkal és teljes tolldiszszal fölruházva kiállanak a küzdőterre, hogy szerelmes versenytársaikat elverjék, mert szó ami szó, ő kegyelmeik még Mahomed vallását követik s a többnejűség hivei; asszonyaik száma rendszeren 5—6 s ezekre nagyon féltékenyek. Midőn a hosszas viaskodás után szétbontották egymást, azonnal hozzálátnak háremük kiegészítéséhez s párosodás után szétszóródnak, mindegyik a saját fészkebe.

A fészek — mely különben nevét alig érdemli meg — a sűrűségben a földön van s ebbe rakják le a jérczék tojásait, rendszeren 5—12 darabot, a vénebeknél 16 tojás sem ritkaság; a fiatal jérczék rendszeren kevesebbet tojnak. Ha a fészek bármi oknál fogva tönkremegy s a tojások elpusztulnak, akkor a jércze másodszor is tojik, de már kevesebbet. A tojások nagyságra nézve hasonlítanak a házi tyúkjainkéhoz, csak valamivel csucosabbak, színük sárgás-szürke alapon sötétes foltokkal tarkázott.

A jércze nagyon kitartó a kotlásban s csak a legszükségesebb élelem keresése, vagy ürülékének eltávolítása végett hagyja ott a fészket rövid időre. A sűrűn előforduló ürülék legbiztosabban árulja el a fészek helyét.

A költés befejeztével sárgás-barna sávokkal tar-

kázott csirkéit kivezeti a fészkeből s a házi tyúk módjára klukkolással hívja őket a földalatti férgekhez vagy hangyatojásokhoz. A fiatal nemzedék már ősszel erősen fejlett; a jérczének teljes kifejlődésére egy év elegendő, míg a kakas erejének teljébe csak a második évben jut.

A kis csirkék amint megkapják röplő képességüket, anyjukkal együtt éjjeli tanyájukat a fákon ütik fel s egész késő őszig együtt élnek, ekkor pedig a csapat szétrebben, azonban néha még télen át is lehet látni együtt az egész családot, sőt megesisik, hogy idegen családok fiai is más családhoz csatlakoznak.

A fajdok kivált fiatal korukban számos ellenségnek vannak kitéve, kivált azért, mert élelmüket a földön keresgélnek. Menyét, borz, nyest, különféle ragadozó madarak mind veszedelmes pusztítói a fajdoknak s kivált zord, zimankós téli időben nagy pusztítást visznek végbe köztük s ez a fő ok, hogy ez a gyönyörű madár olyan lassan szaporodik.

(Folyt. köv.)

A hamvas varju (*corvus cornix*) egy eddig nem észlelt károsítása.

1896. évben egy tavaszi napon a Valea-Muncselului egy mellékvölgyében lévő fokozatos felujtató vádásba szolgálatom teljesítésére mentem a Nagy-Báár patak mentén.

Alig hogy pár lépésnyire mentem a völgyön, feltűnt nekem egy csoport hamvas varju, melynek egy része a patak partján, másik része pedig a víz fölött kóvályogva nézegette a víz tükkrét.

Én azt látván, megálltam és folyton oda figyel-

a vádlottnak, azt a fegyvert, melylyel Kégl agyonlőtte.

— Ezzel ment el vadászni?

— Ezzel.

— Ki töltötte meg?

— Én.

— Mivel?

— Nagy seréttel.

Az elnök megmutatja a puskát a fegyverszakértőnek, a ki azt mondja, hogy a jobb cső ravasza nehezen jár s magától el nem sülhet. A balcsőnek, mely még meg van töltve, sokkal könnyebb a járása.

Az elnök (a vádlottnak): No mit szól ehhez? Éppen annak a csőnek a ravasza jár nehezen, a melyet elsütött. Tehát nem áll az, hogy véletlenül sült el a puská.

A vádlott: Nagyon oda találtam kapni az ujjammal, azért sült el.

Az ügyész: Maga, ugy-e, az előző időtől már neheztelt Kégl urra, mert a gombázás miatt megbüntette.

— Nem nehezteltem rá.

— A mikor meglátta a lovasalakot, fölismerte, hogy az Kégl György?

— Nem ismertem föl.

— Maga katonaviselt ember, ugy-e?

— Az vagyok.

— Tehát tud fegyverrel bánni?

— Tudok.

Az elnök felolvassa Kégl Györgynek a vallomását, melyet a halála előtt való napon a vizsgálóbíróknak tollába mondott. Kégl úgy adja elő az esetet, hogy a mint a határban lovagolt, egy vadászóval találkozott. Láttá, hogy a vadászó huzza a puskájának a ravaszát. Erre megfordította a lovát, de a vadászó közvetlen közelről rásütötte a fegyverét. Az eset Halász Orbán erdejében történt.

Sztojánovics István polgári iskolai igazgató éppen vendégségben volt Kégléknél, mikor az eset történt. Neki azt beszélte Kégl, hogy öt-hat lépésről lőtt rá egy csupasz képű ember rövid csövű puskávat. A mint

tem a patak fölött ide-oda röpködő varjukra. Mintegy tíz percnyi figyelmem nem veszett kárba, mert a patak fölött kóválygó varjuk egyike egyszerre lecsapott a víz tükrére, s onnan néhány pillanat múlva csöriben egy vergődő hallal tovább akart röpködni, de én készen tartva fegyveremet célba vettem és egy töltény elsütésével sikerült a varjut lelőnöm.

Nagy érdeklődéssel siettem az elejtett hamvas varjuhoz, hogy lássam, milyen fajta halat rabolt el a tiszta vizü, erős áramlatu, hideg havasalji patakából. Mikor oda értem az elejtett zsákmányomhoz, még akkor is vergődött a földön a 23 $\frac{1}{2}$ cm. hosszú sebes pisztráng (Trutta fario L.)

Ezen megfigyelést többször ismételtam és ez oly eredményre vezetett, hogy meggyőződést szereztem arról, hogy a hamvas varju kártékony pusztítója a pisztrángoknak.

Azért nem tartottam érdektelennek a hamvas varjukról tett megfigyelésemet közölni, mert Brehm nagy munkájában arról a madár életmódjának leírása közben egy szóval sem tesz említést a halászatról.

Felkérem azon tisztelt szaktársakat, akiknek ily alkalmuk nyílik, hogy a hamvas varjut figyelemmel kísérjék, az elterjedt madárnak életmódját figyeljék és a jelen lapban közölni szíveskedjenek, (ha a szerkesztő ur megengedi) hogy e madárnak egy eddig nem észlelt károsítását teljes világításba hozzuk.*

Petrosény, 1898. év április hó 23-án.

Krisán György.

* Örömmel vesszük.

Szerkesztő.

LEVELEZÉS.

Bisztra (Torda-Ar. megye), 1898. ápril 26.

Tekintetes szerkesztő ur!

Lapunk 29-ik számában olvastuk, hogy a szerkesztőség Rauscher István m. kir. erdőőr haláláról egy visszaérkezett czimszalag nyomán értesült; az illető hir — sajnos — való, mert az illető f. hó 2-án védkerületében szíven lőtte magát. A gyászos véget ért szerencsétlen közel 30 évet töltött a kincstár szolgálatában; halálát gyöngéledő özvegye siratja.

Szomorú kötelességet teljesítek, midőn egy másik gyászos halálesetről is értesitem lapunk tisztelt olvasóit. Gergely József szaktársunk, kir. erdőőr a kolozsvári erdőigazgatósághoz tartozó topánfalvai m. kir. erdőgondnokságban f. évi márczius hó 27-én. munkás életének 28-ik évében, élete virágában elhalálozott. A boldogultat ugyanazon hónap 29-én helyeztük örök nyugalomra az összes szaktársak részvétele mellett. Gyászba borult édes anyja és hű neje hullatják keserű könnyeiket korai sirdombjára.

Mindkét elhunyt ügyünknek buzgó harczosa, lapunknak lelkes barátja volt s így vesztességünk kétszeres.

Adjon Isten nekik csöndes nyugalommal és örök üdvösséget, siratóiknak pedig vigasztalást. Igaz hiva

Kádis János
m. kir. fámester.

Különfélék.

Hibaigazítás. Lapunk múlt számának fejezetébe sajnos tévedésből „április 26” helyett mai számunk kelte került, mit ezennel helyreigazítunk.

meglátta a vadorzót, utána lovagolt. Egy homokdomb mellett utólrerte s ekkor a vadorzó ráfogta a fegyvert. mondván:

— No most, az Istenit neki!

Kégl erre megfordult, de a következő pillanatban eldőrdült a fegyver s a boldogtalan ember lebukott a lóról.

Baráth Kálmán hovédsszázadost táviratilag hívta az apósa, Kégl István, nagybeteg fia ágyához. Ott volt, mikor a vádlottat szembeállíták Kégl Györggyel, a ki azt mondta:

— Ugy néz ki, mintha ő volna.

Magát az esetet Kégl neki is úgy beszélte el, mint Sztojánovicsnak. Azt mondta, hogy látta, a mint a vádlott a szüre alól elővette a fegyvert s fölhozta a ravaszát. Erre elfordította lovát, abban a hiszemben, hogy akkor a vadorzó nem fog löni.

Mihalovics Lászlót, a vádlott nevelőatyját, hallgatták ki ezután.

— A fiu hazajött azon az estén mondja, Mihalovics, s ijedten így szólott hozzám: Apám, bajt követtem el, meglőttem a Kégl Györgyöt! Jelenkezze fiam, mondtam neki, de ő megszökött hazulról. Később hallottam, hogy a csendőrök elfogták.

Az elnök: No, mit szól ehhez Juhász? Látja, hogy tudta, hogy meglötte a Kégl urat? Miért hazudik még most is?

A vádlott hallgat.

A pörbeszéd meghallgatása után a bíróság visszavonult s rövid tanácskozás után kihirdette az ítéletet, a mely Juhász Józsefet tizenhárom évi fegyházzal s tíz évi hivatalvesztéssel sújtotta s vizsgálat fogságából két hónapot kitöltöttnek vett.

Az elítélt ugymint a védője is felebbezett az ítélet ellen.

Ezzel a tárgyalást bezáratták.

Köszvényesek öröme. Johnsen dr. világhírű orvos közknicsé tette köszvény és csuzos bántalmak ellen való csodás hatású kenőcsét, mert használati leírását ingyen megkapja mindenki, ki a Zoltán Béla budapesti gyógyszer-tárából (Széchenyi-tér és Nagykorona-utca sarkán) akár személyesen akár posta útján kéri. Krasznay Pál aradi honvédezredes megleghangu levelet irt Zoltánnak, melyben a legnagyobb elismeréssel nyilatkozik a Jóhnsen dr. kenőcséről, mely a 20 év óta gyógyfürdőkkel és szerekkel hiába kezelt csuzos és köszvényes bajára már 12 napi használat után gyógyulást hozott.

Küzdelem csempészekkel. A zimonyi határ-pénzügyőrök éjszaka csempészeket pillantottak meg a Duna vizén, kik csónakon Szerbiából a magyar partra akartak valamit átcsempészni. A pénzügyőrök többszöri kiáltására sem akartak a csónakban ülők megállni, az örök többször lőttek, de nem találtak. A csempészek visszalöttek és mindjárt az első lövés halálosan megsebesítette Vuinovics Makszim pénzügyőrt. A zimonyi csendőrségnek sikerült másnap a csempészeket kézrekeríteni néhány beszániai paraszt személyében, kik Szerbiából szilvóriumot akartak Magyarországra átcsempészni.

A bűvös cipő. Dr. Högyse, a tudós orvos fel-talált egy új cipőtalpat, a mely megakadályoz minden lábbajt. Azt tapasztalta ugyanis, hogy a láb akkor marad egészséges, ha közvetlenül érintkezhetik a földdel. Konstruált olyan anyagot, a mely pótolja a földet. Ez a kaucsukkal impregnált asztbesztiszövet. Az olyan cipő, a melynek ebből az anyagból van a talpbélése, megóvjá a lábat minden bajtól. Dr. Gögyes bemutatta találmányát egy tudós társaságnak, a mely el volt ragadtatva a a higienikus cipőtől.

Fölébredt a koporsóban Józseffelva krassó-szörénymegyei községben a minap meghalt egy fiatal leány, Schuber Anna. A halálesetről azonnal értesítették Dettán lakó szüleit, a kik másodnap mikor megérkeztek már koporsóban találták a leányukat. Az apa könyezve borult reá és ekkor meglepő dolog történt: a holtak vélt leány fölnyitotta szemét, majd fölült a koporsóban s a sirakozó nép nagy bámulatára beszélni kezdett. A halotti köntöst természetesen azonnal lehúzták róla, ágyba fektették s már-már mindenki azt hitte, hogy teljesen fölépül. A boldogtalan leány azonban a rémülettől annyira oda lett, hogy a nagy idegrázkódás megölte.

Véres szerelmi dráma. Borzasztó szrelemi drámának volt színhelye Gilád temesmegyei község. Egy ottani lakos Szveteszku Nikola egy fiatal leányt vett nőül. Szveteszku már idősebb özvegy volt, mikor újra házasságra lépett és nagyobb gyermekei is maradtak első feleségétől. Ezek között egy csinos legényfiu is. Rövid idő után, hogy a fiatal asszony a házhoz került, a legényfiu és fiatal mostohája egymásba szerettek. Multkor, mikor az öreg betoppant a házba csókolózva találta őket. Midőn ezt látta a régóta gyanakodó ember, kirohant a szobából, hogy fejszét hoz, mellyel a rajta

esett gyalázatért bosszút áll. A fiu, hogy apja ellen védekezzék, a falon függő fegyvert akarta levenni. Nagy izgatottságában azonban a kakason fölfüggesztett fegyvert elsütötte, úgy, hogy az egész lövés testébe hatolt. Mire az apa a fejszével visszatért, fiát már a földön holtan találta.

Virágok gyűlölködése. A németalföldi kertészek, a kiket a legkiválóbb szakembereknek tartanak, egészen komolyan azt állítják, hogy a virágok is ismerik a gyűlöletet. Így pl. állítólag valóságos ellenségeskedés van a rózsá meg a rezedá között. Ha ezt a kettőt más virággal egyetemben bokréta-ba kötik, egy idő múlva szorosan egymás mellé simulva és elhervadva láthatók, míg a többi virág friss és hervadatlan. A szegfű és a heliotrop őszinte szimpátiával vannak egymáshoz; ha egy bokréta-ba kerülnek, összebuynak és sokáig frissen maradnak. Ellenben a gyöngyvirág, az valóságos szörnyeteg: minden más virágot megöl. A fák közül nagy ellenségek a hárs meg a jávor: ha egymás mellé ültetik el őket, mihamar elpuszulnak. Itt a tavasz, hozza Flóra gyermekeit: kiki megfigyelheti, csakugyan úgy civódnak-e, mint az emberek gyermekei.

Szerencsétlenül járt gróf. Ungvármegye főispánjának fiát, ifju Török József gróft szerencsétlenség érte vasárnap délelőtt. Tudósítónk írja hogy a fiatal gróf Sztáray Gábor gróf országgyűlési képviselővel kocsin hajtattott Szinnára, hogy ott kacsára vadászson. A mikor Lucska község határába értek, Török gróf fegyvere véletlenül elsült s a golyó a combjába furódott. Gyorsan Szobráncra hajtattak, utközben a vérzést iparkodtak csillapítani. Szobráncon Russay Gábor Lajos dr bekötözte a nagy sebet, a melyből az ólom kirepült. A seb nem halálos, mert a golyó nem ért csontot. Török gróft másnap Ungvármegye szállították a hol a szülei házában gondosan ápolják.

Gyilkos leánygyermek. Lőcséről táviratozzák: Rettenettes gyilkosságot követett el két gyermekleány. Wenglavcsik Máriának hívják az egyiket. Panyik Katalin a másik; az első még csak tíz éves, a második alig tizenkettő. Egy csecsemőt bíztak a gondjukra s a leányok, a mint a házbéliek eltávoztak, a csecsemőt pálinkával leitatták, azután pedig megfullasztották. A gyermekszörnyeteger bevallották tettöket.

A veszettség gyógyítása operációval Bozsits Száva dárdai lakos sajátos gyógyítási módszer használatáért fordul a jogositványért a ministeriumhoz. Módszere, a melylyel állítólag számos egyént meggyógyított s a melyet nagyapjától örökölt, operáción alapul, a mely állítólag pár nap leforgása alatt megmutatja, hogy az operált egyént veszett állat marta-e meg s hogy az illető egyén a bajt megkapta-e vagy sem?

Zavargás a kivégzésnél. Belgrádban minap történt Mitrovics rablóvezér kivégzése és pedig nagy izgalom közepette. A rablóvezért golyó által való halálra

ítélték. Az első sorlövés után azonban Mirtovits elterült a földön, de életben maradt. A vezénylő tiszt még egyszer „tüzelj”-t vezényelt, de a rablóvezér a második sortüz után sem halt meg. Ekkor a közönség körében nagy izgalom támadt. A nézőközönség széttörte a csendőrök kordonját, hogy kimentse a rablóvezért, a ki ott feküdt vérében elterülve. A csendőrök azonban megtámadták a közönséget s többek között a Male Novine főszerkesztőjét élet veszélyesen megsebesítették. Mikor a nézőközönséget zsetverték, a katonaság harmadszor is rálőtt a vértől elborított rablóvezérre, a ki végre halálát lelta.

Seefried bárók a farkasvadászaton. Zimonyból írják: Seefried báró és neje Erzsébet bajor hercegnő, kik már napok óta Zimonyban vannak, a nap legnagyobb részét vadászattal töltik. Eddig többnyire vizimadarakra vadásztak, a minap azonban részt vettek egy farkasvadászaton is a kupinovi erdőben. Mindössze egy farkas került puszkavégre de ezt sem sikerült elejteni. mert a hatalmas állat — ámbátor több lövés érte — egy sűrűségbe menekült. A vadászat után a társaság az egyik tisztáson egy bárányt süttött meg nyáron és a pecsenyét Seefried báróné is megkóstolta. Seefried báró és neje különben rendkívül sok vizimadarat lőttek, Seefried báró azonkívül egy hatalmas kőszáli sast is, melynek kiterjesztett szárnyai több mit két métert beteritenek.

Szerencsétlenül járt gróf. Mint Bécsből írják, a katonai gyakorlótéren halálos baleset áldozata lett coloredói és starkenbergi gróf Coreth Ernő, az I. ulánus-ezred hadnagya. Gróf Ludolt Oszkár ezredes szemlét tartott az ezred két osztálya felett s a szemle alkalmával gróf Coreth egy akadályon át akarta ugratni lovát. A szerencsétlen fiatal tisztnek gerincze törött el s azonnal meghalt. A 26 éves gróf atyja Ferencz Károly főherceg nevelője volt.

Mennyibe kerül egy háború? Egy amerikai szaklap erre a következő számadással válaszol: Hogy Floridán a szeminolok 4000 főnyi néptörzsét kiirtsák, 7500 emberből 58 a rézbőrűekkel való harcban esett el 1493 a láz és egyéb tropikus betegségeknek esett áldozatul. A hadjárat kerek 10,000.000 dollár készpénzbe került, azonkívül 53,000.000 dollárba, a mit eddig nyugdíjak fejében kifizettek. Mennyibe fog most kerülni a kubai hadjárat?

Megőrült a börtönben. Tíz év előtt történt Borosjenőben, hogy Marian Eimu földművelőt meggyilkolták. Az akkor megejtett vizsgálat során megállapították, hogy Mariánt orozva lőtték le, de hogy ki követte el a gyilkosságot, az mai napig sem derült ki. Három hónappal ezelőt egy rovtól előléletű ember feljelentette Jug Györgyöt, báró Atzél Lajos uradalmának erdővédjét, hogy ő gyilkolta meg Mariánt. Juga Györgyöt nyomban elfogták s a borosjenői járásbíróság fogházába helyezték a hol három hónap óta várja a vizsgálat eredményét. A vizsgálat — mely különben a végig tagadó Jugára

nem derített ki semmit — még véget sem ért, a hosszú fogság alatt azonban a szegény ember megőrült. Minap, mikor meglátogatta Szász Béla, báró Atzél tisztartója, az örült fogoly nekirohant a tisztartónak és fojtogatni kezdte. A szerencsétlen embert beszállították az arad-megyei közkórházba.

Szerkesztői üzenetek.

Istvánfi. Tudakozó urat értesítjük, hogy vonatkozó kérdése hozzánk be nem érkezett, kérjük azt tehát újra beküldeni, ha azonban az „Istvánfi” név alatt író kilétéről akarna tudomást szerezni. azt csak abban az esetben árulhatnók el, ha erre nézve maga az illető író társunk fölhatalmaz. mert sajnosan kellett tapasztalnunk, hogy még mindig akadnak olyanok, kik lapunk barátait és munkatársait üldözik s így az álnév alá burkolozók nevét kénytelenek vagyunk titokban tartani s közleményeikért a felelőséget magunkra vállalni.

Apró hirdetések.

Ajánlkozás. Erdőőri szakiskolát jó eredménnyel végzett s az erdőőri szakvizsgát ugyanilyen eredménnyel letett 25 éves római kath. vallású ifju erdőőri vagy más rokon állást óhajt elnyerni. Tudakozódásokra bővebb felvilágosítással szíveségből az „Erdészeti Ujság” szerkesztősége szolgál.

Eladó fegyver. Egy 16-os damaszk - patkószeg csövű lancaster dupla vadász fegyverem, melynek bal csőve chokebore furatu, szerkezete az első nyugvóra vissza pattanó s mely még alig használt, új állapotban van, eladó. A fegyver kitűnően van belőve s ahhoz lövet mellékelek. Ára 32 frt. Esetleg kisorsolnám, mely esetben a sorsoláson részt venni szándékozók szíveskedjenek egy-egy számra alant jegyzett czimemre f. hó 25-ig egy-egy koronát beküldeni. Amint a hetven szám be lesz töltve, a huzást azonnal hivatalos személyek közreműködésével ejtem meg s az eredményt a nyerő nevével lapunk hasábjain közlöm. Czimem: Pál János urad. számadó erdőőr Lehi pusztá, u. p. Gömör-Simonyi, Gömör megye.

Ajánlkozás. Egy 36 éves erdőőr, ki 12 éves kora óta bányász fegyverrel s kitűnő lövő, ugyszintén a kutyaaidomításnál bámulatos sikereket ért el, 16 évig vadász volt, 4 év óta pedig erdőőri szolgálatban van és október havában az erdőőri szakvizsgát letenni fogja, pályázik egy erdőőri állásra vagy pedig ajánlkozik udvari vadásznak is. Szíves megkeresések Schneller Lipót uradalmi erdőőr Kis - Gyánth u. p. Pinczehely intézendők.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Brausweller János
Szegeden

ÓRAK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszékeltetnek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdétisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHAK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.